

EMA: Ti si stara in jaz sem stara.

TONA: Mislila sem si, zakaj bi pleve rasle na njivah —

EMA: Pleve ne bodo rasle na njivah. Če mi deda pripelješ. On bo za vse poskrbel.

TONA: Grem.

EMA: Obleci se topleje, prehladila se boš.

TONA: Me bo hoja pogrela.

EMA: Zmrzuje že zunaj.

TONA (*odpre vrata*): Zvečer bova nazaj. Če bo šlo po sreči.

EMA: Jaz bom peč zakurila. Poslušaj, Tona — (*pohiti za njo na prosto*) — Tona! Povej mu, da ga čakam. Piščanca bom spekla. Povej mu, da bo vse dobro — tobak, in vse bo dobro. In, Tona... povej mu... (*popade jo kašelj*) ...oh, bog, mraz... povej mu, da ga... težko čakam...

Pesmi

Marko
Gorjanc

DOLINA KAČ

I.

Je v kraju,
kjer sonce
nikoli ne zaide.

V kraju,
kjer je med kamenjem,
po hudih sanjah,
umrl otroški smeh.

V kraju,
kjer sedi
pod posušenim drevesom
okostnjak
in poje kačjo pesem.

II.

Nekega dne
boš prišel v dolino,
kjer pesek
ne pozna stopinj.

Sonce ti bo pogledalo
v obraz,
iz skale se bo spustila
kača.

Nekje ob potoku
bo ribič
ujel tvoj krik.

III.

Vode . . .

Kačji repi so zanihali
kot fatamorgana
pred očmi
osamljenega popotnika.

Vode . . .

Zgrabil je
peščene zublje
in iskal bitje,
ki bi mu obudilo spomin
na človeka.

Vode . . .

Njegove oči so izhlapele:
V očesni votlini
je kača vzgojila mladiče.

ŽIVALI Na bregu reke čaka
samica samca.

JUTRI I. Številka tri.
Samo dva sta še.

Samica je mirno vstala.

V dolgih tisočletjih,
ko živi s človekom
se je naučila
njegove govorice.

Odšla je v brlog,
da skoti mrtve mladiče.

JUTRI II. Lovci so odšli na lov.

Prišli so
iz nizkih koč
brez oken,
z majhnimi vrati
na sredi:

bali so se legende
o divjih živalih.

Lovci so odšli na lov.

Odšli so na livado
sredi gozda,
kjer so predniki
postavili lesenega jelena.